

за Методия, защото отъ това време тѣхната дѣятелность, тѣхните стрѣмления и тѣхните мисли ставатъ общи. Методии са воспитвалъ дома си, постѣпилъ въ военна служба, нѣколко години управлялъ „княженіемъ славянскимъ,“ т. е. билъ византийски управителъ въ славянските области, а послѣ са покалугерилъ и захваналъ да мисли за духовното благосостояние на своите братия. Методии, както и Кирилъ, ималъ извѣрждни способности, обширенъ умъ, добро сѣрце и честна душа. Неговиятъ животъ билъ чистъ и непороченъ. Въ това сѣщо време, когато Кирилъ изучалъ философическите науки и старалъ са да добие обширни познания и да научи различни езици, Методии изучалъ хорските сѣрца. Твѣрде скоро той изучилъ добрите и лошавите страни на човѣчеството, съ което ималъ работа, изучилъ неговите нужди и потребности, изучилъ неговиятъ животъ и неговите нрави и обичаи, и захваналъ да тѣрси срѣдства да му помогне. Житиетата ни разказватъ още, че Методии е ималъ хубаво лице и гиздава снага; че е ималъ твѣрдъ и постояненъ характеръ; най-послѣ, че не е обичалъ противорѣчия и препиралъ са е распалено. Съ една дума, ако Методии и да е ималъ добро сѣрце, но той е билъ твѣрде строгъ камъ оние, които му сѣ са противиле. Той постѣпилъ въ военната служба твѣрде рано. Когато императорътъ видѣлъ неговите способности, то го назначилъ за войвода въ славянските земи. Тая служба той занималъ въ продълженіето на десетъ години. Най-главното старание на Методия въ това време е било да ошастливи колкото са може повече славянските племена и да